

518.

Друга.

Посвѣршилъ съ Симонъ добаръ юнакъ
Съ посвѣршилъ многу на далеку
Три конаци преку цѣрно море
И четири преку рамно поле.
Дойде ко'а, дойде лепо време,
Да си зе'ить 'уба'а не'ѣста.
Допушила Симоно'а теща:
„Айти тебе Симонъ зетацине!
Да не идешъ со малу свато'и,
Тукъ да дойдишъ со многу свато'и;
Ако до'ишъ со малу свато'и,
Мие не те въ града прибираме,
Нити тебѣ мома изваваме.“
Съ зачуди Симонъ добаръ юнакъ,
Гла'а кѣршитъ отъ свои рамена,
Рѣце кѣршитъ отъ свои колена,
Нодзе кѣршитъ отъ бѣли камения.
Го догледа него'а стара майка:
„Айти синко, Симонъ добаръ юнакъ!
Що те тебе нужба дотерало,
Гла'а кѣршишъ отъ свои рамена,
Рѣце кѣршишъ отъ свои колена,
Нодзе кѣршишъ отъ бѣли рамена?“ —
„Айти майко, айти стара майко!
Допушила моя стара теща,
Да не 'ода со малу свато'и,
Оти мома не ми изважала!“ —
„Айти синко, Симонъ добаръ юнакъ!
Аль то'а те тебе брига нашло?
Колку сакашъ свато'и ти идѣтъ.“
Си пособра китени свато'и,
Си отиде Симонъ добаръ юнакъ
Три конаци преку цѣрно море,
А четири преку рамно поле,
Го пречека Симоно'а теща,
Му даде нейдзина мила керка.
